

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 274/06-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti M. G., Ch., zastúpenej advokátom Mgr. M. H., Ž., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 398/94, za účasti Okresného súdu Dolný Kubín, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 398/94 p o r u š e n é b o l o .

2. M. G. priznáva finančné zadostučinenie v sume 150 000 Sk (slovom jednostopäťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je jej Okresný súd Dolný Kubín p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á uhradiť trovy právneho zastúpenia M. G. v sume 6 887,72 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiat sedem slovenských korún, sedemdesiat dva halierov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. M. H., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Dolný Kubín je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 6 887,72 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiat sedem slovenských korún, sedemdesiat dva halierov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 274/06 z 22. novembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 398/94.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 19. mája 1994 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala „... vydania rozsudku s petitií o určenie a priznanie finančných plnení na výživu v súvislosti so smrťou (...) manžela pri výkone práce...“.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie právoplatne skončené ani napriek sťažnosti na prieťahy v konaní z 18. mája 2001 adresovanej predsedovi okresného súdu.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a súčasne žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 300 000 Sk.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 1060/06 doručeným ústavnému súdu 19. februára 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Návrh v uvedenej veci bol podaný na tunajší súd dňa 19. 5. 2004. Vo veci boli vykonané tieto procesné úkony:

Prípisom zo dňa 9. 6. 1994 pôvodný zákonný sudca tejto veci JUDr. I. Š. dal pokyn na pripojenie spisov tunajšieho súdu 7 C 754/88 a 5 C 218/74. Spisy boli pripojené dňa 14. 6. 1994 a zároveň dňa 15. 6. 1994 bol spisový materiál predložený sudcovi na ďalší postup. Prípisom doručeným súdu dňa 16. 9. 1994 právny zástupca navrhovateľky JUDr. M. O. požiadal súd o vytýčenie termínu pojednávania. Referátom zo dňa 20. 12. 1994 zákonný sudca predvolal na výsluch navrhovateľku ako aj jej právneho zástupcu deň 5. 1. 1995, kedy boli poučení v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP ako aj § 202 ods. 1 ZP s tým, že v lehote 15 dní je potrebné opraviť žalobný návrh, ktorý nespĺňa náležitosti uvedené v citovaných ustanoveniach, pod následkom zastavenia konania. Dňa 5. 1. 1995 právny zástupca navrhovateľky doručil súdu vyjadrenie sa k pojednávaniu. Dňa 16. 1. 1995 bolo súdu doručené doplnenie žalobného návrhu zo dňa

16. 5. 1994 o náhrade za pracovný úraz. Prípisom zo dňa 25. 8. 1995 právny zástupca navrhovateľky požiadal súd o určenie termínu pojednávania vo veci. Dňa 21. 11. 1995 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 6. 12. 1995. Pojednávanie bolo odročené na neurčito, nakoľko právny zástupca odporcu JUDr. E. Š. požiadal súd o lehotu na oboznámenie sa so spisom. Dňa 5. 2. 1996 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 29. 2. 1996. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom vyžiadania listinných dôkazov a to v lehote 30 dní pod následkom uloženia poriadkovej pokuty. Listinné dôkazy doručil súdu Obecný úrad Ch. dňa 13. 3. 1996, S. š. p. N. dňa 29. 3. 1996 a S. B. dňa 31. 5. 1996. Dňa 2. 5. 1996 právny zástupca navrhovateľky predložil súdu ďalšie listinné dôkazy. Prípsmi doručenými súdu dňa 13. 6. 1996, 14. 8. 1996 a 18. 9. 1996 požiadal právny zástupca navrhovateľky o určenie termínu pojednávania vo veci. Dňa 19. 9. 1996 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 22. 10. 1996. Dňa 18. 10. 1996 bolo súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky k pojednávaniu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom znovupredvolania odporcu, ako aj jeho právneho zástupcu, ktorí sa na pojednávanie nedostavili a za účelom vyčíslenia sumy navrhovateľkou. Nakoľko JUDr. I. Š. od 1. 1. 1997 odišiel pracovať na Okresný súd R., zákonnou sudkyňou vo veci sa stala JUDr. B. S. Na základe referátu zákonnej sudkyne bol dňa 17. 7. 2001 zástupcovi odporcu zaslaný návrh, na podrobné vyjadrenie v lehote 20 dní, ktorý bol doručený súdu dňa 9. 8. 2001. Dňa 17. 4. 2002 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 9. 5. 2002. Dňa 3. 5. 2002 bolo súdu doručené stanovisko navrhovateľky k vyjadreniu odporcu zo dňa 7. 8. 2001 a ďalšia zmena návrhu. Pojednávanie zo dňa 9. 5. 2002 bolo odročené na neurčito, za účelom vykonania znaleckého dokazovania vo veci. Uznesením zo dňa 14. 10. 2002 bol vo veci ustanovený znalec z odboru Personalistika - mzdy, Ing. M. J. Znalecký posudok bol súdu doručený dňa 28. 11. 2002. Na základe referátu zákonnej sudkyne zo dňa 7. 1. 2003, bol posudok doručený navrhovateľke a právnenému zástupcovi odporcu na vyjadrenie v lehote 15 dní. Vyjadrenia boli doručené súdu dňa 28. 1. 2003 a dňa 29. 1. 2003. Uznesením zo dňa 7. 1. 2003 súd priznal znalkyni náhradu za podanie znaleckého posudku vo výške 5.600,- Sk. Proti tomuto uzneseniu právny zástupca odporcu podal dňa 29. 1. 2003 odvolanie. Dňa 7. 5. 2003 bol vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 26. 6. 2003. Prípisom doručeným súdu dňa 25. 6. 2003 sa z účasti na pojednávaní ospravedlnila znalkyňa, preto

bol termín pojednávania zrušený. Nakoľko zákonná sudkyňa JUDr. B. S. sa vzdala funkcie sudcu, zákonným sudcom vo veci sa dňom 1. 10. 2003 stal JUDr. M. S. V súvislosti so vzdaním sa funkcie sudcu JUDr. M. S., zastupujúcim sudcom vo veci sa stal JUDr. P. B. a to dňom 18. 12. 2003. Dňa 20. 9. 2004 sa vo veci stala zákonnou sudkyňou JUDr. J. V. Dňa 31. 1. 2005 bol spisový materiál predložený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní právneho zástupcu odporcu proti uzneseniu zo dňa 7. 1. 2003. Krajský súd uznesením zo dňa 28. 2. 2005, č. k. 23 Co 44/05-126, uznesenie okresného súdu potvrdil. Spisový materiál bol vrátený okresnému súdu dňa 7. 4. 2005. Rozhodnutie krajského súdu bolo expedované účastníkom konania dňa 8. 4. 2005. Vo veci bol dňa 11. 1. 2006 vytýčený termín pojednávania na deň 3. 2. 2006. Prípisom doručeným súdu dňa 24. 1. 2006 sa z účasti na pojednávaní ospravedlnila znalkyňa. Na pojednávaní dňa 3. 2. 2006 súd uznesením pripustil zmenu návrhu, vo zvyšnej časti konanie zastavil. Pojednávanie bolo odročené na deň 28. 4. 2006 za účelom poskytnutia lehoty na oznámenie vstupu vedľajšieho účastníka do konania a opätovného predvolania znalkyne, ktorá bude vyzvaná aby v lehote 7 dní súdu dokladovala dôvod svojej neúčasti na pojednávaní. Na pojednávaní bola vypočutá znalkyňa a toto bolo odročené na deň 16. 5. 2006. Na pojednávaní bolo rozhodnuté vo veci samej tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náklady na výživu pozostalej manželky za obdobie od 19. 5. 1992 do 18. 3. 1998 vo výške 21.285,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7 C 754/88 zo dňa 27. 10. 1988. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľky zamietla. Dňa 28. 6. 2006 podala navrhovateľka odvolanie voči tomuto rozsudku. Spisový materiál bol dňa 28. 6. 2006 zaslaný Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní. Krajský súd rozsudkom zo dňa 6. 11. 2006 č. k. 6 Co 296/2006-183 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo výroku, ktorým okresný súd vo zvyšnej časti návrh navrhovateľky zamietol, potvrdil. V nenapadnutej časti ostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý. Spisový materiál bol z krajského súdu vrátený dňa 29. 1. 2007. Dňa 30. 1. 2007 bol rozsudok krajského súdu doručovaný účastníkom konania.“

Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol okresný súd a navyše zo súvisiaceho spisu vyplýva,

že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 296/2006 zo 6. novembra 2006.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť v tejto veci, v ktorej bol sudcom spravodajcom pôvodne Ján Mazák, prijal 22. novembra 2006 na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. V zmysle dodatku č. 2 k Rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2006 boli neskončené veci, v ktorých bol sudcom spravodajcom Ján Mazák, s účinnosťou od 5. októbra 2006 pridelené sudcovi spravodajcovi Jánovi Lubymu, ktorý sa v súlade s rozvrhom práce na rok 2007 stal členom IV. senátu, a veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Ján Luby, prerokúva IV. senát ústavného súdu. Z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol IV. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jej záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická

zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o posúdenie veci podľa kritéria zložitosti, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť (skutkovú, právnu alebo procesnú prekážku), na základe ktorej – samostatne alebo v spojení s inými – by mohol napadnuté konanie posúdiť ako zložitú. Aj podľa vyjadrenia okresného súdu „*Vec nebola právne ani skutkovo náročná, čoho dôkazom nie je rozsiahle ani náročné dokazovanie*“.

2. Z vyžiadaného súdneho spisu a z vyjadrenia okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľka ako účastníčka preskúmaného súdneho konania vedeného okresným súdom ničím neprispela k predĺženiu celkovej doby konania. Taktiež okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol, že „*Žalobkyňa sa na pojednávania riadne ustanovovala a z jej strany neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by spôsobovali prieťahy v konaní*“.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd zistil, že v priebehu konania došlo k prieťahom spôsobeným nečinnosťou okresného súdu bez akejkoľvek zákonnej prekážky v nasledujúcich obdobiach:

- od 5. januára 1995 (výsluch sťažovateľky a právneho zástupcu) do 21. novembra 1995 (nariadenie termínu pojednávania), t. j. takmer 11 mesiacov,

- od 1. apríla 1996 (keď uplynula 30-dňová lehota na predloženie listinných dôkazov) do 19. septembra 1996 (nariadenie termínu pojednávania), t. j. viac ako 5 mesiacov,

- od 22. októbra 1996 (odročenie pojednávania) do 17. júla 2001 (zaslanie návrhu na vyjadrenie zástupcovi odporcu), t. j. 4 roky a takmer 9 mesiacov,

- od 9. mája 2002 (odročené pojednávanie za účelom nariadenia znaleckého dokazovania) do 14. októbra 2002 (uznesenie o ustanovení znalca), t. j. viac ako 5 mesiacov,

- od 26. júna 2003 (zrušenie termínu pojednávania) do 31. januára 2005 (predloženie spisu s odvolaním odporcu proti uzneseniu zo 7. januára 2003 o priznaní odmeny znalkyni na rozhodnutie krajského súdu), t. j. 19 mesiacov,

- od 8. apríla 2005 (expedovanie rozhodnutia krajského súdu účastníkom konania) do 11. januára 2006 (nariadenie termínu pojednávania), t. j. viac ako 9 mesiacov.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že z celkovej dĺžky konania vo veci vedenej pod. sp. zn. 4 C 398/94, ktorá predstavuje 12 rokov a takmer 6 mesiacov, bol postup okresného súdu poznačený úplnou nečinnosťou v trvaní takmer 9 rokov.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti sám priznal svoju zodpovednosť za vznik zbytočných prietáhov v konaní. Ústavný súd však nemohol akceptovať dôvody okresného súdu ospravedlňujúce vznik prietáhov s odvolávaním sa na preťaženosť sudcov a okolnosť, že v priebehu konania sa vzdali funkcie sudcu až traja zákonní sudcovia.

V tejto súvislosti už ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu procesných vecí, či námietka časových personálnych zmien obsadenia tohto úseku a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu za obdobie nečinnosti vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietáhov.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 398/94 došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pred rozhodnutím ústavného súdu týmto nálezom bolo konanie vo veci právoplatne skončené rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 296/2006 zo 6. novembra 2006. Vzhľadom na to sa tá časť návrhu sťažovateľky, v ktorej žiadala, aby okresnému súdu bolo prikázané vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 398/94 konať bez zbytočných priesťahov, stala bezpredmetnou.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 300 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala najmä na dlhodobú neistotu a chýbajúce „primerané prostriedky na výživu“ po smrti manžela, ktoré jej v dôsledku nečinnosti súdu neboli poskytnuté.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 4 C 398/94, ktorá predstavovala takmer 12 a pol roka, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, najmä negatívne dôsledky dlhodobého nepriznania finančných dávok sťažovateľke po smrti jej manžela, považoval priznanie sumy 150 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom Mgr. M. H. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 5 788 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy

právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 6 887,72 Sk. Ústavný súd vo zvyšnej časti návrhu týkajúceho sa trov konania nevyhovel.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je Kancelária ústavného súdu povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) s tým, že okresný súd je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia tak, ako je to uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2007